

ÜLLŐI MECÉNÁS

AZ ÜLLŐI MECÉNÁS MŰVÉSZETI KLUB
NEGYEDÉVENKÉNT MEGJELENŐ
KULTURÁLIS TÁJÉKOZTATÓ LAPJA
6. Szám / 2006. IV. negyedév

Szerkeszti: Merczel Erzsébet, Sárándi Tibor, Németh Zoltán

Merczel Erzsébet

Gondolkozom...

Mindig az EMBERT szólítsd meg a másikban! Ne az ellenfelet, az ellenséget, a gőgöst, a beképzeltet, a hazudóst, a bűnöst, a csalárdot, hanem az EMBERT!
Nehéz megtenni, de ha megtetted, igazi EMBERI válaszokat fogsz kapni. Higgy benne!

ELHUNYT MERCZEL ERZSÉBET AZ ÜLLŐI MECÉNÁS MŰVÉSZETI KLUB ALAPÍTÓJA ÉS ELNÖKE. 1997-ÓTA ÉLT ÜLLŐN. HITVALLÁSA VOLT, HOGY AZ EMBER A TEHETSÉGÉT AZÉRT KAPJA A TEREMTŐTŐL, HOGY AZT MINDEN KÖRÜLMÉNYEK KÖZÖTT KIFEJLESSZE, EGYRE MAGASABB SZINTRE EMELJE ÉS ALKOTÁSAIVAL SZÜZETÉRE OLYAN HATÁSCSAK SZÁMÁRA, HAMÁRA IS ÖRÖMET, EZ ÁLTAL SZELLEMI AZ AZ EMBER, AKI ADOTTSÁGÁT, VÉKAGÉT, BŰNT KÖVET EL HANEM SZERETTEI,

IGAZI MECÉNÁS VOLT. A MŰVÉSZETÉRT ÉS A KULTÚRÁÉRT ÉLT ÉS DOLGOZOTT. ÉLETE SZERETTEI RÉNY VOLT, DE TETTEI ŐT SZÁMÁRA NAGGYÁ TETTÉK.

DECEMBERI SZÁMUNKAT AZ Ő EMLÉKÉNEK SZENTELJÜK, ÉLETÉNEK UTOLSÓ MŰVEIBŐL, EMLÉKEZÉSEKBŐL, ÉS ÜLLŐI MUNKÁSSÁGÁNAK EREDMÉNYEIBŐL ÁLLÍTOTTUK ÖSSZE.

- Mecénás -

Szerkesztőségünk tervbe vette, hogy újságunkat nagyobb példányszámban fogjuk terjeszteni. Első lépésben lapunkat városi szintre szeretnénk fejleszteni, de egy kistérségi terjesztést is fontolóra vettünk. Környékünkön eddig hiányzott az ilyen jellegű kulturális tájékoztató és a visszajelzésekből azt látjuk, hogy igény volna rá. A nagyobb példányszámhoz azonban anyagi forrásra van szükségünk. Ezúton is szeretnénk erre **támogatókat és hirdetőket** keresni.

RÁKÓCZI 1906-2006 ORATÓRIUM

A szerző, Merczel Erzsébet utolsó, legnagyobb műve. Rengeteg munkát, tanulást igényelt, nemcsak a megírása, hanem a színpadra állítása, megszólaltatása is. Mind a szövegek, mind pedig a kórusok odaadással és lelkesedéssel próbálták, segítették és adták elő eme csodás művet.

Ez nem csak egy oratórium, hanem a magyarság történelmének egy része is. Mint egy felelevenített legenda, úgy tűnt ki a sűrű hétköznapiakból Rákóczi emléke és mutatta be gyermekkorra azt, amit napjainkban látni. Az idő megismétli önmagát.

Néhány részlet a műből: - A fiatal Rákóczi esküje és imája mutatja életfelfogását. -

„A faragott szék dala” mintegy élettelen tárgy, létezéssel felruházott hatalmával siratja el gazdáját. - Az idős Rákóczi kesergője, melyben érzi, nincs már sok hátra. - „1906 a hamvakat hazaszállító különvonat Orsovára érkezik”. Rákóczi hazaér, eltemetik, miközben a narrátori szöveg alatt a kórus halkán dúdolja a Szózatot. - Epilógus. Új Rákóczi születik. - És végül, de nem utolsósorban a „Sirató dal”, melyet Merczel Erzsébet énekelt a szécsényi ősbemutatón. Ebben elmondhatta fájdalmát, érzéseit.

Szeretném megköszönni mindenkinek aki megnézte, támogatta, segítette az előadást, de legfőképpen Merczel Erzsébetnek, hogy egy ilyen csodás művet hagyott ránk, és köszönöm neki, hogy ismerhettem, hogy együtt dolgozhattam vele, és hogy elindított e jelentős mű bemutatásának már megkezdett útján, amit – úgy érzem – nekem, nekünk előadónak kell befejezni.

- DB -

KIÁLLÍTÁS AUGUSZTUS 20-ÁN

Idén második alkalommal rendeztük meg az Augusztus 20-i kiállításunkat az Üllői Polgármesteri Hivatal udvarán. Idén több újdonsággal vártuk a látogatókat. A 10 órás nyitás után a 75 éven felüli üllői lakosokat **Vasadi István** köszöntötte egy-egy szál virággal. Számukra kis zenés-táncos műsorral és egy kis süteménnyel is kedveskedtünk. A gyermekeket gyermekfoglalkoztatóval vártuk, ahol az üvegfestést gyakorolhatták, de betekintheztek a kézimunkázás rejtelmeibe is a helyszínen. Idén először a környező településekről is jöttek kiállítók. Több monori kiállító közül a népszerű Koday László - mesefestményeiről híres festő - személyesen is megítézte kiállításunkat. Jöttek és kiállítottak gyömrőiök, budapestiek és még Balassagyarmatról is néhány művész. A helyszínen Szabó László citerával és Vadász Gabriella hárfával szórakoztatta a kiállítás látogatóit.

- MECÉNÁS -

MI IS AZ AZ ORATÓRIUM?

Biztos sokan hallották már ezt a kifejezést, de esetleg nem voltak teljesen tisztában annak jelentésével, történetével. Merczel Erzsébet művének előadásával bizonyára sokakat érdekel ez is, ezért készült e rövid ismertető. Tehát az oratórium többféle drámai-epikus mű énekkarra, szólóénekkangokra és zenekarra.

Másik jelentése: imaház, főleg protestáns szóhasználatban. Tárnya többnyire bibliai eredetű; de a 18. század óta világi is. Az operától elsősorban színpad nélküli előadása különbözteti meg.

A cselekmény összekötő szövegét az elbeszélő énekl. A cselekmény helyenként megelevenedik szólók, szóló-együttesek és kórus-részek formájában. Az epikus vagy drámai pergést helyenként a cselekményre reagáló áriák, szóló-együttesek, kórus-tételek, zenekari közjátékok szakítják meg. Az oratórium Itáliában keletkezett, két különböző előtörténetű formában: olasz szöveggel (oratorio volgare) és latin szöveggel (oratorio latino). Az olasz oratórium kialakulására a lauda és az egyházi madrigál volt hatással. A latin oratórium gyökerei elsősorban a kora 17. századi liturgikus dialógusban keresendők. A nyelvi formában és az anyag tagolásában pedig a középkori liturgikus dráma késői befolyása is felismerhető.

A latin oratórium története 1640 körül, Carissimi oratóriumaival kezdődik. Ezeket elsősorban a római S. Marcello-kápolna számára írta, nagybőjt idejére. Témáit túlnyomó részt az Ótestamentumból, ritkábban az Újtestamentumból vette, a Vulgata szövegeinek részben szó szerinti,

Patchwork tanfolyam Üllőn

November végén befejeződött az első patchwork (foltvarró) tanfolyam, mely a Mecénás Művészeti Klub és az Üllői Kultúráért Alapítvány segítségével jött létre. A patchwork őshazája Nagy-Britannia, de igazából az amerikai telepesek terjesztették el, hiszen nem voltak boltok, hogy új ruhákat, takarókat vegyenek. A kis anyagmaradékokból főleg takarókat készítettek, s mivel szépérezék híján sem voltak, különböző mintákat fejlesztettek ki. Ma már nemcsak takarókat készítenek ezzel a technikával, hanem különböző használati tárgyakat is, mint például táskákat, neszesszereket, párnákat, konyhai kiegészítőket, edényfogókat, valamint gyermekjátékokat stb.

A tanfolyam célja nem az volt, hogy művészekké váljanak a résztvevők, hiszen ilyen rövid idő alatt nem is lehetséges, hanem, hogy felkeltsem az érdeklődésüket, és néhány alapmintát megtanítsak.

Izgatott kis csapat gyűlt össze szeptember végén a Kistemető u. 1.-ben a Mecénás Klub székhelyén. Volt köztük olyan, aki a

részben szabad alkalmazásával; nemegyszer találunk bennük saját költésű betoldásokat (prózát és verset egyaránt). Az olasz oratórium 18. századig nyúló, szerteágazó története az olasz opera egyidejű fejlődését tükrözi. Legjelentősebb mesterei L.Rossi, M. Marazzoni és P.Della Valle. Oratóriumaikban fontos a narrátor (testo) és a kórus szerepe.

A 17-18. század fordulóján az oratóriumra a nápolyi opera hatott legerősebben. Ehhez a tradícióhoz csatlakozott G. Fr. Händel is, aki azonban a nápolyi oratórium típusát Carissimi kórus-gazdag stílusával ötvözi, ezzel megteremtette a par excellence oratórium-stílust.

Lokális jelentőségű angol követőin kívül Mozart és Haydn az elsők, akik Händel nyomdokaiba lépnek. Mozart átdolgozza, hangszereli és közelebb hozza a korizléshez, Haydn pedig példáján lelkesülve írja meg nagy oratóriumait (Teremtés, 1798, Évszakok, 1801). A világi szövegű oratóriumok legnagyobb mestere Joseph Haydn volt.

A 19. században igazán maradandót az oratórium régi keretei között csak Felix Mendelssohn-Bartholdy alkotott (Paulus, 1836).

A romantika korának jelentős oratórium-szerzője Liszt Ferenc volt. Liszt merőben újszerű és egyéni oratórium-műveinek követői. Gounod, Massenet, Saint-Saëns, César Franck. A 20. században is majd minden jelentős mester foglalkozott a műfajjal. Pl. Honegger (Dávid király, 1921; Sztravinszkij (Oedipus Rex, 1927) Hindemith (Das Unaufhörliche, 1931), Prokofjev (Alekszandr Nyevszkij, 1938) stb.

- NZ -

gombvarráson kívül szinte még tüt sem fogott a kezébe, ám volt olyan is, aki már régebb óta foglalkozik a patchworkkel, de úgy érezte, hogy nem árt feleleveníteni az alapokat! Sajnos néhányan kimaradtak egyéb elfoglaltságuk miatt, de a többiekben nem lanyhult a lelkesedés, és folytatták tovább a tanfolyamot. Meg kell, hogy mondjam, nagyon ügyesek voltak, és a végére mindenki elkészített vagy egy párnát, vagy egy kisebb képet. Az utolsó alkalommal ráadásként karácsonyfadíszeket készítettünk, hogy a saját készítésű tárgyakkal emeljék majd az Ünnepe fényét.

Úgy érzem, sikerült a célom, és a „tanulók” a későbbiekben is művelik majd a kézimunkának ezt az ágát! Elhatároztuk, hogy januártól ott folytatjuk, ahol abbahagytuk, és havi rendszerességgel összejövünk, és bővítjük ismereteinket! Ezúton fordulok a varrást szerető lányokhoz-asszonyokhoz, ha van kedvük, csatlakozzanak hozzánk, mi szeretettel látjuk őket; ha van igény, szívesen indít a Klub egy újabb tanfolyamot!

- NDZS -

Erzsike az utóbbi időben többször mondta nekem, hogy szeretné, ha a temetésén én mondanék beszédet. Én, akiről tudta, hogy nem vagyok a szavak embere, fájó szívvel és könnyekkel küszködve eleget tettem kívánságának. A szertartáson felolvasott búcsúztatóm főbb gondolatait osztom meg olvasóinkkal. Bár nem gondoltam volna, hogy ilyen közel van ez a beszéd, azonban több dolog mutat arra, hogy Ő már készült az eltávozásra. Hagyott maga után verseket, leírásokat, amikben összegez és búcsúzik. Tudta, hogy nagyon beteg és így írta le pár hete az állapotát:

... mostanában is elfogott az "olyan amilyen" állapot. Az elmúlt év végén egy hosszas konfliktussorozat végén megbetegedtem, majd egy allergiát kiváltó gyógyszer kikezdtte az immunrendszeremet, folyamatosan megfáztam, kezelték, végül júniusban kiderült, hogy komoly szívproblémák gátolják menésemet, beszédemet, egyáltalán az egész létezésemet. És most következik a döbbenet. Az én cicukáim megérezték a változást, ami bennem végbement! Hogy honnét tudom?! Hát pl. onnan, hogy a "minden rendben" állapotomban cicukáim már reggel hétkor körbeülnek és néznek. A nézésükre felébredek. Ha ezek után még mindig lustálkodom, Fíli, a háromszínű perzsa mama az egyik mancsával finoman megérinti az arcomat...

Számomra ezek nagyon megrázó mondatok, ha belegondolok, hogy Ő már nincs közöttünk. Mondta ugyan, hogy mostanában betegeskedik, de igazából nem panaszkodott.

Nagyon szerettem, és többnek éreztem Őt mint egy barátnak. Talán úgy szokták ezt mondani, hogy rokon lelkek voltunk. Volt, hogy egyszerre hívtuk egymást és ugyanaz a megoldás jutott eszünkbe valamely problémára. Még most is megesik, hogy valami eszembe jut és nyúlnék a telefonhoz, hogy megbeszéljem vele. Néha pedig olyan érzésem van, hogy hamarosan beszélünk, mert már nagyon rég beszélgettünk...

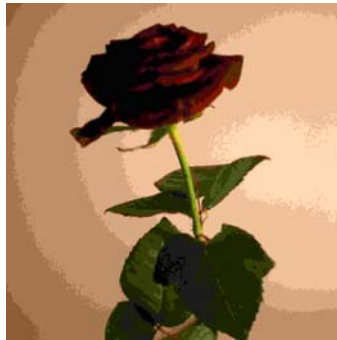
Sok terve volt még, amik, már lehet, hogy soha nem lesznek megvalósítva. Sajnos a körülmények és a lehetőségek nem adtak esélyt sem arra, hogy több terve, elképzelése megvalósuljon.

Emlékszem úgy harmadik vagy a negyedik találkozásunkkor beszélgettünk és rám szőtt, hogy tegeződjünk, mert Ő még nem olyan öreg. És valóban, a lelke nagyon fiatal volt. Ha kellett dolgozott, vagy segített másoknak, jött, ment, intézkedett, ha kellett város- és községvezetőkkel konzultált, de a legszerényebb emberekkel is megtalálta a közös hangot. Bohém lélek volt. Szeretett élni, szervezni, irányítani.

Igy írta magáról a nyáron:
"Az anyatejjel szívtam magamba a művészetek szeretetét. Édesanyám tanított a versmondásra, dalra, táncra, színház szeretetre, kispáros Édesapámtól örököltem az íráskészséget s mindkettőjüktől az

ember, a munka szeretetét, a becsületességet, önzetlenséget."

És tényleg így élt! Egész fiatalon több alkalommal nyert országos versmondó versenyt, szerepelt Tv-ben, rádióban, önálló esttel az Egyetemi Színpadon. Rendezője volt a Madách Imre Irodalmi Színpadnak, a Palóc Néptánc együttesnek, ezért díjakat és érdemérmeket is kapott. Volt népművelő, művelődési-ház igazgató, de volt ápoló is egy elmeosztályon, mert mindig az EMBER, az emberi szellemiség és az emberi elesettség, a segíteni akarás vezérelte. Dolgozott a MALÉV-nél, ahol még hőlégballon szakszolgálati engedélyt is szerzett és bejárta az egész világot. "A repülésért" érdeméremmel is kitüntették. Ebből az időszakból számos irodalmi alkotása, megemlékezése született. (Johannesburg, India)

Aki ismerte Őt, tudta milyen áldott jó lélek. Mindig, mindenkinek csak adni akart. Pedig semmije sem volt, de mindig segíteni próbált, Ő akitől szinte mindent elvett a sors. Nehéz volt az élete. Egyedül élt állatkaival, ha fázott fát vágott a kályhába, és az udvarról hordta be a vizet. Engem soha nem invitált be a házába, én pedig sohasem tolakódtam. Tudtam, hogy nagyon szerényen él. Szégyellte szegénységét, pedig ha más nem, Ő biztosan tudta, hogy a tárgyi javaknál sokkal fontosabb az ember szellemi értéke. Akit szeretett, rajongani tudott érte, de ha eljátszották a bizalmát, akkor hamar közömbössé tudott válni azon embertársa iránt. Sokszor a becsületébe gázoltak ostobaságból, önzésből és őt ez nagyon megviselte.

A sors is számtalanszor próbára tette, de mindig optimistán nézett a holnapok felé. A magánéletében viszont megelégedett azzal, ami körülvette. Nehezen mozdult ki a városból, mert gyakran fájtak a lábai. Egyedül a kerékpárjára támaszkodhatott, azon tudott bemenni a központba, ha kellett naponta többször. Voltak magánéleti tervei is, fiatalos, optimista, de a saját élete mindig másodlagos volt. Kutyák, macskák tették teljessé szerény kis életét.

Állatszeretete számos művében megtalálható, és csak kevesen tudják, hogy egy állatmenhely alapítványának alapítója is volt. Ha talált egy beteg, vagy sérült állatot, akkor hazavitte. Ha kellett, a legnagyobb hőviharban is elment, hogy ennyivalót hozzon nekik, vagy orvoshoz vigye Őket.

Tavaly télen egyszer sírva hívott fel és zokogott a telefonba, hogy oda hozzá kidobták néhány kiskutyát, amelyek megfagytak a hidegben. Meg is írta ezt a gyalázatos tettet, amely megjelent az Üllői Újságban. Szívszorítóan tudott fogalmazni. Versei megrázóan realiztikusak, néha meglepően cinikusak, vagy kedvesen mulatságosak. Prózái megragadják az olvasót, aki szinte benne érzi magát a történetekben. Nem egy novellája könnyeket csalt az én szemembe is.

Műveivel számos díjat nyert, amely azonban anyagi elismerést igazából nem hozott számára. Viszont neki sokkal többet jelentett az erkölcsi, emberi siker. Üllő városá avatása alkalmából írt IMÁJÁT sokan hallhatták és környékbeli rendezvényekre is kérték, hogy adja elő.

Beteg volt a szíve, ezt sokan tudták róla és próbálták óvni. Utóbbi időben napközben is sokszor lepihent, ha ideje engedte naponta többször is, de volt úgy, hogy éjszakákat ült a számítógépe előtt és írt. Néha látszott rajta a fáradtság. Ha aggodalmunknak hangot adtunk, csak megrázta magát, szusszant egy kicsit és tekintett tovább lila kerékpárján.

Tudta, hogy választania kell. Vagy csökkenti a felvállalt feladatait, vagy a szíve megbosszulja ezt a túlhajtást. Választott. Őt az éltette lelkieken, hogy jött, ment és intézhette a dolgokat. És az a szív, amelyet annyi feladat, tenni akarás és aggodalom terhelt, sokszor jelzett neki. Mert mindig, mindent a szívére vett, amely nem bírta tovább és megroppant a feladatok, problémák és tennivalók súlya alatt. Megállt, és örök pihenésre készítette drága gazdáját.

Annyiban azonban kegyes volt hozzá a sors, hogy nem valamelyik rendezvényén kellett megvívnia haláltusáját barátai, ismerősei előtt. Úgy ment el, hogy méltóságot, cseppnyi büszkeségét nem kellett feladnia, hanem egyedül, szeretett állatai között távozott.

Többször, mikor fiára, drága Lacikájára gondolt - akit nyolc évvel ezelőtt veszített el - említette, hogy érzi, hamarosan színtelátják egymást. Fia halála óta hitt a sors rendeltetésében. Elfogadta, hogy az egyének elmennek, de az élet megy tovább. Ez adott erőt neki a nehéz időkben.

Én mindig úgy fogok rá emlékezni, ahogy a kapuban elköszön tőlem, hogy - **Szia Apuka, jó legyél!** Felült kerékpárjára és integetve elindult. Sokszor elnéztem utána és eszembe sem jutott, hogy hamarosan nem lesz közöttünk. Nem jön el többé hozzánk, nem cirógatja meg gyermekeim kobakját, nem nézi meg mit festettem, nem ad tanácsokat és nem tölti fel a lelkemet az örök optimizmusával. És már nem lesz egy-két jó szava senkihez sem. És ez számomra olyan felfoghatatlan. Annyi terve volt még és mindig önzetlenül, mások javát akarta. Most, hogy már az égi kerékpárutakat járja, mindenki, aki szerette mély fájdalom és üresség maradt. Elment és itt hagyott mindent és mindenkit, akit szeretett, és aki Őt szerette.

Számomra ő mindig ott lesz az angyalok között, mert tiszta szívvel és örök hálával fogok Rá gondolni.

- ST -

EMLÉKEZÉS – néhány gondolat a „Klubból”

RÁKÓCZI XXII. SZÁZADI NAGYKÖVETE

Amikor november 19-én délután felhívtak, hogy Erzsike néhány órával korábban meghalt, szinte megszólalni sem tudtam. Mellbevágó, földbe dorongoló volt a hír. És azóta is rengeteget gondolok Rá, gondolkodom Róla. Mennyit találkoztunk, mit is beszélünk? És a szokásos kései önvád, miért is nem figyeltem rá jobban. Alig több mint 3 éve költöztünk Üllőre. Feleségem a patchworkön keresztül kapcsolódott be a helyi kulturális „vérkeringésbe”, ismerkedett meg hamarosan Erzsivel, és aztán szerencsémre én is találkozhattam Vele.

Láttam az agilitását, a kultúra, az emberek, és - ami számomra nagyon fontos – az állatok iránti szeretetét.

Mindig sietett, de sosem valami önös cél volt a sietség oka, hanem akár az Alapítvány, akár a szívós munkával létrehozott Mecénás Klub, vagy éppen a szeretett állatai. Hamar megtudta, hogy sok állatunk van – hisz járt nálunk. S miután elmesélte neki, hogy Üllőre még 10 macskával költöztünk, amelyek mind befogadott állatok voltak, gondolom, jó érzés költözhetett a szívébe, láthatta, mi is olyan „bolondok” vagyunk, mint Ő. Sokszor mesélte, hogy mikor mivel eteti a kedvenceit. Olykor furcsálltam is, hisz’ mi másféle ételekhez szoktattuk a mieinket, pedig mi tagadás, mi sem dúskálunk a javakban. Milyen szemellenzős az ember! Furcsálltam, furcsálltam, de arra nem gondoltam, hogy neki ez is irdatlan erőfeszítést jelent, biztosítani a kutyáinak, macskáinak az enniválót. Vagy csak a könnyebb utat választottam, s nem akartam belegendolni? Szégyellem magam.

A Rákóczi-oratórium létrehozása kapcsán támadt nehézségeiről így írt valahol:

- „Ha ő kibírta, én is kibírom...” – mondogatom magamnak, ha gondjaim támadnak. Valaki azt mondta: „Te vagy Rákóczi XXI. századi nagykövete.” – Szívesen vállalom... - válaszoltam, mert a történelmi megmérettetés során, vagy az Úr színe előtt nem azt fogják latolgatni ki mit evett, milyen ruhát hordott, milyen mosogatószerrel mosogatott és hányszor volt fodrásznál, hanem azt, hogy mit tett önmagáért, a környezetéért, a hazájáért. Mert ez az igazi megmérettetés.

Egyik közeli barátja azt írta róla, Erzsi szégyellte a szegénységét, nem igazán invitált be Magához senkit sem. Miért? Nem neki kellett volna szegyenkeznie. Sokkal inkább az őt körülvevő világnak. Annak a világnak, amely nem tudta értékelni az ő önfeláldozó, a hazaszeretetet, önzetlenséget, jó szándékot mindennél előbbre helyező életét!

Miért nem tudtam kitalálni valami „trükkös” megoldást, hogy szerény lehetőségeinkhez mérten segítsék neki kedvencei ellátásában? Miért nem tudtunk kitalálni valamit - amellet, hogy önérzetét, önbecsülését maximálisan tiszteletben tartjuk – életének legalább egy kicsinykét gondtalanabbá tételéhez? Igen, bizony. Kései szavak ezek. **Muszáj mindig csak utólag okosnak lennünk?**

Németh Zoltán

A **ZRÍNYI ILONA NYUGDÍJAS KÓRUS** tagjai megrendülve és fájó szívvel búcsúznak Merczel Erzsébettől. Köszönjük, hogy részt vehettünk az általa alkotott Rákóczi Oratórium megvalósításában - amiért hálás volt - pedig mi éreztük magunkat megtisztelve, hogy vele dolgoz-

Hiányzik nekem. Szinte minden nap találkozunk, és mindig volt egy kedves szava hozzám. Jöttem a suliból és köszöntem neki: Szia Bözsi! És ő: Szia kis Lucám! Hogy vagy? Többször megállított hazafelé menet és lelkesen mesélt egy új kiállításról, rendezvényről, megnyitóról és egyből megkérdezte: Lenne kedved elmon-dani egy szép verset? Én mindig igent mondtam. Örültem a verseinek, mert olyan szépek voltak. Ha nem az Ő versét mondtam, akkor is mindig kifejezetten nekem való verseket választott, és soha nem mulasztotta el, hogy meghallgassa hogyan mondom. Segített megérteni a verseket. A hangsúlyozást megmutatta, ha kellett többször is. Amikor pedig vége volt a fellépésnek úgy gratulált nekem, mint egy felnőttnek, mint egy igazi művésznak. A tv-be ha kellett egy vers, mindig üzent anyával, van egy Lucának való anyák napi, karácsonyi, tavaszi vers. Sokszor kért arra is, hogy fuvolázzak valamilyen rendezvényen vagy csak úgy neki egy kicsit. Nagyon szerette, ahogyan játszom. Az Ő segítségével megismertem sok szép verset, és azt, hogy hogyan kell szavalni őket. Lelkesedése rám is hatott, szerettem őt. Remélem egyszer én is olyan szépen tudok majd verset mondani mint Ő!

Virág Luca

Én anyaként és Bözsi barátjaként csak annyit szeretnék hozzátenni: **Köszönöm Neked, hogy ilyen emlékeket hagytál a lányomban!**

Virág Timea

MEMENTÓ

Az elmúlt szűk két év alatt olyan embert ismertünk meg Merczel Erzsébet személyében, legfőképpen az emberi értékét, segítőkészségét, érzékenységét, szakmai tudását, amit nem félt átadni az egyszerű embereknek ez volt Ő maga. Amikor 2005 év tavaszán megalapította a Mecénás Művészeti Klubot, minket kis aranyrögöknek nevezett. Összegyűjtött kis apró rögökként és próbált kis csillogó kövekké alakítani bennünket. Nem volt könnyű kiállni és vállalni a megmérettetést. Ő mégis megtette. Élete volt a klub százötven százalékán pörgött. Egy olyan embert vesztettünk el személyével, akiben mélységesen bízunk, aki erőt adott munkánkhoz. Nagy tehetség volt, nekem nagyon sokszor elmondta: az ember a tehetségét nem véletlen kapja, hanem azért, hogy használja, éljen vele, és segítsen környezetén a minőségibb élet megteremtésében. Tragikus halála megrendítette környezetét, az ország különböző településein élő ismerőseit, pályatársait. Hatalmas űrt hagyott maga után, soha nem felejtjük el.

N. Kékedy Ibolya

hattunk. Emberséges, jólelkű, tisztaszívű embert ismertünk meg személyében. Mindig csak adni akart. Nagy veszteség az Ő távozása. Szeretettel fogunk emlékezni Rá, és megpróbáljuk folytatni munkánkat az Ő szellemében.

Horváthné Rózsika

Szerencsém volt, hogy találkoztam Erzsikével és mélyen megrendített a halála. Ő lelkesedett az én munkáimért és a babáimért. Nagyon nagy biztatást kaptam tőle. De most nem tudom mi tévő legyek, el kell gondolkodnom a továbbiakban, és el kell beszélgetnem olyan emberrel, aki csak fele annyira biztatna, mint Ő.

Pieskóné Huqi

ERZSIKÉNKRŐL EMLÉKEZEM

Sokat töprengtem, mielőtt e sorokat leírtam volna. Újra és újra rendeztem magamban a gondolataimat, aztán a kezembe került az Üllői Krónikák, amit Merczel Erzsébet írt. Mindjárt az ajánló sorokban találtam egy nagyon őszinte és csodálatos mondatot, ami igazán tükrözi a tehetségét, idézem: És jöttek a versek egymás után, diktált a belső hang, s csak írni kellett. Bár nem láttam írás közben, de magam elé képzelem, és lelki szememmel látom az átszellemültséget a kedves arcán, és megadatott az a megtiszteltetés, hogy halljam, ahogyan elszavalja gyönyörű verseit. Bár már csak lélekben, de velünk maradt, elég elolvasni bármit az írásai közül, mert minden sorban benne van a lelke, az egyénisége és a szeretet, amit nekünk embertársaimnak adni tudott. Úgy érzem, hálások lehetünk Erzsikének, hogy megalakult az Üllői Mecénás Művészeti Klub, és az Ő áldozatos munkájának köszönhetően megmutathattuk nem egy kiállításon alkotásainkat. Még most is hallom, ahogyan biztat bennünket arra, hogy a következő kiállításra alkossunk újakat. Sokunknak e szavak adtak lendületet, és az, ahogyan szemlélődött a kiállított alkotásokon. A szeme is mosolygott, nem csak a lelke, és ez minden dicséretnél többet ért. Folytatnunk kell, amit Ő elkezdett, mert lélekben továbbra is velünk van. Nem veszhet kárba az a rengeteg munka, amit belefektetett ebbe a klubba. Rengeteg feladat maradt ránk. sok elkezdett programot hagyott hátra. Nagyon nehéz lesz mindent olyan hozzáértéssel szervezni, ahogy Ő tette. Emléke erőt, tettvágyat ad nekünk, s megpróbálunk ez után is úgy alkotni, hogy a kedvben járjunk mindazoknak, akikről elismerést kapunk. Eltávozásával megfosztotta az olvasói táborát azoktól az írásoktól, versektől, ami már születendőben volt, és attól is, amit még ezután szeretett volna megírni. Hiszem, hogy valahol valamikor újjászületik, és ott fogja folytatni, ahol abbahagyta.

Robotsek Ibolya

HAGYATÉKUNK

LEVÉL A JÉZUSKÁNAK

Levelet írtam a Jézuskának
Odaadtam egy angyalkának
Mert az olcsóbb, mint a posta
Ingyen viszi ingyen hozza
Mert a Jézuska is írt nekem
Csak már rossz a szemem
Reszket a kezem

Azt írja benne Ő is kérne
Legyen végre rend és béke
Mert, amit lát az szívet marja
Hisz a magyar egymást falja
Hatalomért mindent tenne
Testvérét „öli” a beste!
Gyűlölet?! Harag?! Ez a kedve
Pénzért akár tűzbe menne!
Rabol csal és fosztogat,
Földet, hazát árulgat!
Meg sem hallgat, vádaskodik
A másikon basáskodik,
Ha mást gondolsz, kést vág beléd,
Kigyót, békát hajít feléd!

A nép meg dolgozik nagy-nagy bölcsen
Néha azért könnye csöppen
De húzza a „rabigát”
S teszi azt, hogy „Jobbra át!”
Most „Balra át!”
A bolondját járatták vele,
Pedig alig van már kenyere...

Megigérem a Jézuskának...

EMLÉKVERSEK

N. Kékedy Ibolya

LELKÜNK ELŐTT!

Lelkünk előtt ragyog arcod,
Sápadt, szomorú bús mosolya.
Két beszédes szemed ránk néz,
S gyönyörű az azúr fátyla.

Szívünk üdve le van törve,
Fejünket örütség fogja.
E bús temetői honba,
Rád örökké emlékezve.

Ha majd lent a földben porladozol,
Aki minket úgy szerettél.
Kínzó fájdalomunk átkos mélyén,
Állunk némán sírhalmodnál.

Merczel Erzsébet utolsó versei

A HAZASZERETET NEM HANGOS

A hazaszeretet nem hangos
A hazaszeretet nem „Ide löjtek!”
A hazaszeretet nem gyűlölködő
A hazaszeretet nem uszító
A hazaszeretet nem kukkol és nem sárdobáló
A hazaszeretet nem rongáló
Nem rágalmaz, nem csal, lop, hazudik
A hazaszeretet csendben dolgozik.

A hazaszeretet tudja a történelmet
A hazaszeretet szépen! beszéli a magyar nyelvet
A hazaszeretet őrzi az ősi kincset
A hazaszeretet éneklí a himnusz
Kitűzi a zászlót
Ismeri István koronáját
A hazaszeretet a jövőbe tekint, még ha nehéz az élet
Akkor is!

ŐSZ

Fákról hullnak szép remények
Barlang falról denevérek
Üres fészek – szél sodorja
Puttyonyát az ősz pakolja
Nem brekegnek már a békák
A tücskök sem húzzák-vonják
Csak a Hold lépked az égen
Csillag tenger közepében
Fogyó arcát a Csend nézi
Az Éjszakát is megigézi
S mire jó az Arany Hajnal
Ébred a táj ökönyállal!

MARCINAK

Ne félj attól, hogy én „elmegyek”,
Hisz’ minden csillagban ott leszek,
Vigyázzok Rád egész éjszaka,
S hogy este épen éj haza.
Nappal fény leszek, aranyló,
Szél, arcod simító, csókoló,
Eső leszek, mosdatlak,
Hópelyhekkel takarlak,
Szívárvány a Nagy Vízén,
Mégsgúgom, mit a Hold üzen,
Tavaszi leszek, zöldellő,
Madárfüttytől hangos legelő,
Nyár, forró és pihegető,
Vadvirág, bolondos,
Vándorlegény, poros, rongyos.
Összel levelek hullása,
Télnek fehér ragyogása,
Könny és nevetés, minden
Ölelés én leszek.

Amerre nézel mindenben létezek,
Bújócskát játszok – ha akarod –
Veled,
Bújócskát életből halálba
Titkokat rejtő más világba...

Sajnos ettől többet nem adhatok,
Mert csak ember vagyok...
Ember vagyok...

N. Kékedy Ibolya

REMÉNYHEZ!

Állok reményl! Hogyha te nem volnál:
Rosszabb lenne éltém a pokolnál.
Noha engem megcsalsz nagyon gyakran:
Örömöm mégis minden nyomodban van.

Délibáb vagy, majd bolygóút melynek:
Csillámai sírkertbe vezetnek.
Rózsafa vagy: azonban alattad
Kigyó lappang. Hely remény, te csalfal!

Csalfa vagy s én mégis úgy szeretlek,
Mert maga az Ég adott a lelkemnek.
Tűnjék le szerencsém gyönyörű napfénye
És boruljon rám az aggodalmak éje,

Pártoljon el tőlem mindegyik jó barát,
S éreztesse velem a balsors akaratát:
Marja bár nevemet a szennyes rágalom,
S az élet insége terheljen utamon:

Száz csapást mérjen rám a kegyetlen végzet,
És pokol vagy vérpad legyen bár az élet:
Lelkemből a remény azért nem tűnik el
Míg tudok Istenhez egy imát küldeni fel.

Lezajlott Merczel Erzsébet **RÁKÓCZI 1906-2006 című oratóriumának** üllői ősbemutatója, amelyet sajnós az író-rendező már nem tekinthetett meg. A szereplők a bemutatót az Ő emlékének szellemében tartották meg.

Különböző rendezvények hangulatosabbá, színesebbé tételéhez figyelmükbe **ajánljuk N. Dudás Zsuzsanna patchwork, G. Horváth Boglárka, De Villa Ernesto Celeste, Sárándi Tibor, Csorba Tamás Imre** képzőművészeti kiállításait.

Az **Üllői Mecénás Művészeti Klub** tagjai a közelgő karácsonyra tekintettel az üllői piacon december 9-én és 16-án **vásárt tartanak** a klubtagok által készített ajándéktárgyakból.

Az Üllői Kultúráért Alapítvány elhunyt elnöke emlékére a Merczel Erzsébet Alapítvány nevet veszi fel. A kuratórium elnöke Nagyné Kékedi Ibolya lesz. Tagok maradtak Sárándi Tibor és Horváth Gyuláné Rózsika.

Az **1956-os eseményekkel** kapcsolatos fotó, irodalmi, képzőművészeti, pályázatunkra több pályamű érkezett, amelyek megtekinthetők 2006. január közepéig a Vargha Gyula Könyvtár Galériában. A pályázók értékes könyvjutalomban részesülnek, amit terveink szerint a Magyar Kultúra napján adunk majd át.

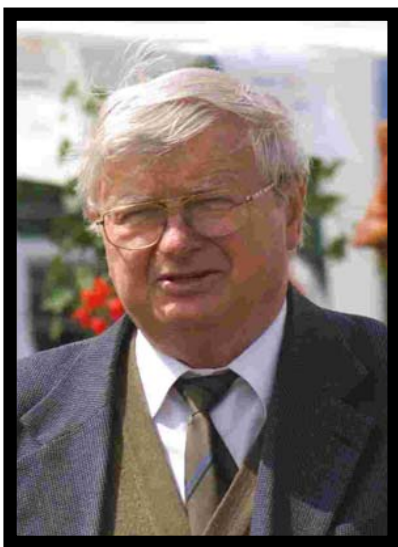
A nemrégiben bekövetkezett sajnálatos események miatt, a 2006. IV. negyedévre tervezett kiállításaink a Vargha Gyula Városi Könyvtár Galériájában elmaradtak.

Január végére, vagy február elejére tervezzük **De villa Ernesto Celeste** Üllön élő festőművész kiállítását, amelyre mindenkit szeretettel várunk.

Hamarosan egyeztetünk a Könyvtár vezetőségével a további programok ütemtervéről.

VASADI ISTVÁN EMLÉKÉRE

2006. november 8-án elhunyt Üllő Város másodsorú újraválasztott polgármestere. Mint minden üllői lakost, minket is lesújtott a szomorú hír. Nagyon megdöbbentő és fájó, mikor egy hozzánk közelálló, nemes lelkű ember távozik közülünk.

Ő mindenkiel egyformán megtalálta a közös hangot. Jó szándékú, elveihez hű kedves ember volt, akihez bárki, bátran fordulhatott kisebb, nagyobb gondjaival. Klubunk működéséhez is jelentősen hozzájárult.

Mindannyian egy nagyszerű a kultúra iránt is elkötelezett Mecénás veszítettünk el vele. Emlékét soha nem feledjük el.

- Mecénás -

BESZÁMOLÓ 2006.

Az Üllői Mecénás Művészeti Klub 2006-ban is folytatta az előző évben elkezdett tevékenységeit, amelyek reményeink szerint mind az alkotóink, mind Városunk javát és hírnevét szolgálták. Elnökünk **Merczel Erzsébet** hirtelen eltávozása után tanácsstalanok voltunk, hogyan tovább. Azonban folyamatban lévő ügyeink, terveink intézése átlendített minket a hirtelen támadt szakadékon. Erzsike halála megerősítette a hitünket, hogy áldozatos munkáját folytatnunk kell. Biztos vagyok benne, hogy sok minden másként fog alakulni, de úgy gondoljuk, hogy a klubon belüli nagyobb összefogással tevékenységünk nemcsak hogy folytatható, hanem újabb lendületet is kaphat, folytatva elhunyt elnökünk szellemiségét.

Idén 6 db üllői és 11 db Üllő környéki rendezvény szervezését, kivitelezését végeztük, vagy vettünk részt benne. Képviseletük magunkat többek között az első Csülökfesztiválon, az Ifjúsági napon az általános iskolában, augusztus 20-án a Polgármesteri Hivatal udvarán, de ott voltunk a Kultúra napján a Közösségi házban is. Részt vettünk és képviseletük városunkat a Civil központtal a Ferihegy Expo-n, a Fehérlő fesztiválon

Felsőfarkasdon. Nagy gyűjteményes kiállítást rendeztünk március 15-én a péteri Bóér Elemér Művelődési Házban. Ott voltunk, akkor is, amikor a Helytörténeti Gyűjteményt meg kellett menteni. Több tagunk Ráckeve gyermektáborban is foglalkozott gyermekekkel.

Veresegyházán is képviseltük magunkat egy-egy alkotással, és versmondásra is több alkalommal kaptunk felkérést. A Plusz 29 televízióban szintén több alkalommal szerepeltünk zenés-verses műsorral. A könyvtár Galériában 5 kiállítást szerveztünk és rendeztünk. Négy újágot adtunk ki idén. Ezen kívül több mint 10 egyéb rendezvény szervezésében vettünk részt. Úgy gondolom, hogy ez szép teljesítmény ahhoz képest, hogy ideiglenes költségvetésünk nagyon szerény volt. A jövőben tervezett nagyobb lélegzetű rendezvényeink kivitelezését a többi civil szervezettel összefogva tudjuk és szeretnénk megvalósítani. Ehhez több üllői szervezettel vettük és vesszük fel a kapcsolatot. Több tagunk is aktívan részt vesz más szervezetek munkájában is. Úgy gondoljuk, hogy ez a biztosíték Üllő szellemi, kulturális felemelkedésére. 2007-ben is mindenkit szeretettel látunk rendezvényeinken és tervezett szakköreinken is, amelyekről hirdetéseinkből értesülhetnek.

- ST -

Merczel Erzsébet

„LÉLEKTŐL LÉLEKIG...”

Városomnak

Jártam az utcáid, amikor a madarak még aludtak pici fészkeikben és a házak szemecskéi sorra lezárva. Az ólakban szundikáltak a kutyák, a cicák hatalmas egerekről álmodtak - álmodtak remegett a bajszuk - és a tyúkok is úgy ültek lecsukott szemekkel, mintha sohasem lenne ébredés. Nem voltak hangok, mozdulások, csak a Hajnal tündérei játszottak bújócskát a kertek fái között, akár a mesékben. Levél sem rezdült, fentről az ég meresztette fakó szemét az alvó világra. És ahogy jártam az utcáid, láttam a kopott falú, rogyadozó tetejű házacskákat, akik ifjúságukat álmodták vissza. Falaikban ott lapultak az emlékek. Születések, halál, sírások, nevetések hangjai, ételek, italok, szerelmek illata, s ha jobban odafigyeltem láttam a gyertyák, petróleumlámpák imbolygó árnyait a kopott falon. A dohos sarokban a Múlt kuporgott árván és sápadtan, mint egy kopott öregasszony.

És láttam az új házakat is, akik hivalkodva mutogatták ifjúságukat, pompázó csillárjaikat, a technika csodáit sorakoztatva szobáikban, nem is sejtve, hogy egykoron ők is megöregsznek, mert az idő vasfoga nem kíméli sem az embert, sem mit ő teremtett.

Amikor így ballagtam hajnalok hajnalán, egy másik hajnal jutott eszembe. Az emberiség hajnala. És kérdések születtek bennem. Vajon kinek a nyomát járom?! Kinek a nyomába tévednek lábaim, kinek az örökségét hordozom?! Kik mentek itt előttem az úton s vitték hátukon az élet terheit?! Talán egy szarmata, talán egy avar asszony nyomába léptem?! Talán egy földbe vájt ház állt itt valamikor s hitte az örök életet?! Talán egy római légiós vagy Dózsa dühödte talpásainak lázadó útját járom? Talán Rákóczi kurucainak reménykedő nyomát?! Vagy a kolerajárvány haldoklója feküdt éppen ezen a földön, ahol most járda húzódik?! Vagy a hívogató indult útra innét, hogy dobjaival az elnéptelenedett faluba csalogassa az embereket?! Erre vágtattak harci paripáikon a 48-as forradalom langlelkű lovasai?! Kiknek?! Kinek a nyomában járok?! Mondd meg templomtorny, feleljetek megsárgult levelek, temetők, emlékoszlopok, nevekkel, régmúlt idők árnyaival oldalaitokon. És meséljétek el nekem, hogy kik voltak ők, akik itt éltek s meghaltak a hazáért?!

Mert e kicsike hazáért ugye mindig meg lehet halni, mindig bele lehet halni, akár karddal akár munkával, s mi, akik tudjuk ezt, múltba néző szemekkel a jelent építjük, és a jövőbe kukucskálunk, ami talán már nélkülünk pereg...

Jártam az utcáidon Kicsi Városom, amikor még Csend herceg uralkodott a tájon, amikor még aludtak a fuvallatok, csak egy álmatlan vadgalamb burukkolt, hívta a párját, hogy együtt nézzék a titkot, a csodát, amint az első napsugár végigfut a város felett, s vidáman rohan tovább, mert tudja, hogy kell a fény, az éltető, a sötétség démonjai ellen.

Jártam a késő esti utcáidat is. Az erdő felől hűvös levegő áradt, az simogatta arcomat. Kutya csaholt és fent az égen mosolyogtak a csillagok. Hold asszony bámészkodott az Ég ablakából s jóságosan nézte, mint záródnak le az emberi szemek, mint keríti hatalmába Álom-tündér a huncut gyermekeket, megfáradt öregeket, felnőtteket. És Hold-asszony látta az álmokat is. Az egyik pénzről álmodott, a másik boldogságról, a harmadik nyugalomról és békéről, a gyermekek csokiról és számológépről, az öregek szép és gyors halálról, s volt aki arról, hogy eltűnt a földről a gyűlölet, a harag és a féltékenység, csupa jóság, szépség költözik alá, s mosolyogva élnek majd az emberek. Az emberek, akik nem átkokkal, hanem áldásokkal emlékeznek ránk, ha a nagy elmúlás hideg köpenyébe burkol, s már nem láthatjuk, hogy a ház, amit építettünk büszkén állja az idő viharát s nem dől össze az első fuvallatra. Igen. Hogy a ház, a HAZA sokáig lakható lesz, hogy itt a Kárpát medence közepe táján, ebben a kis városban, szeretetben élnek majd az emberek.

És jártam a nappali várost. Amikor vészjóslóan dübörög az élet. Amikor gépkocsi oszlopok szabdalják testedet, szirénák vijjognak, és rendőrautók száguldoznak keletről nyugatra, északról dél felé. Emberek sokasága ül a rendelőintézetben, lódul a zebránál, ha zöldre vált a fény. Gyermekek tódulnak ki a tanteremből, a Zeneiskolából vidám hangokat sodor a szél és a Könyvtár hűs termeiben szolidan sorakoznak a tudást hordozó kötetek. A Marketben megpakolt, kigyőző kocsisorok, és a kis boltocskák is szerényen kínálják áruikat. Dolgozók hada ül buszra, vonatra, szorgos

mesteremberek teszik a dolgukat, mert itt tenni kell, mindig csak tenni s majd csak utána halni, egy kicsikét.

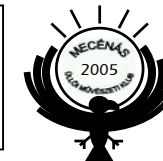
Jártam a nappali várost. Hallottam szitkot, láttam dühöt, bánatot, de láttam mosolyokat is. Kezet, amely simított, szót, amely vigasztalt, és gondolatot, ami életet mentett. És a nagy dübörgés, élet-lihegés közepette láttam a Békét is. Szeliden ült egy kispadon és bámészkodott. Mert még béke van Kicsiny Városom. S mialatt a nagyvilágban háborúk dúlnak, szárazság, éhínség, járvány és áradások lopják az életet, terror-bombák tartják félelemben a földrészeket, itt nálunk még mosolyoghat a gyermek, a szegénynek is jut némi ennivaló, a hitet is megtalálhatjuk, s ha akarjuk, össze is foghatunk, hogy holnap jobb legyen.

Amikor jövök - megyek utcáidon gyakran eszembe jut, milyen furcsa is az élet. Én, aki Nógrád megye dombocskái közül, a tündéri Ipoly partjól a nagyvilágba vetődtem s láttam, hogyan élnek más földrészek az emberek, hazatérve itt leltem otthonomra.

Más ez a táj, mint a többi. Más ez az Alföld északi pereme. De ezt is lehet és kell szeretni,

hiszen szeretet nélkül a városok sem élnek.

Láttalak növegetni. Láttam, mint éred el az ifjúkort, s mint válsz felnőtté. De még nem vagy egészen nagy, mint ahogyan egy tizennyolc-húsz éves ember sem az, hiába, hogy külsője ezt sugallja. Még sok mindenen kell átmenned. Sok mindent kell megélned, hogy igazi város legyél, amolyan nagy, komoly és szép város. Még sok küszködés vár, sok öröm és bánat, ami majd megacélozza lelkedet. És a kinőtt ruhádat is le kell cserélni újra s látom, a cipőd is szorít. A tudásod mellé pedig újabb és újabb tudásokat kell gyűjteni, folyton-folyvást tanulni kell, hogy a szellem sötétségét messzire űzzük Kicsike Városom. De mindezekért tenni kell, tudod?! Mindenkinek, akit ölelő karjaidban tartasz, mindenkinek tudni kell, megszerezni és átadni a jövőbe vetett hitet, a tudást, a reményt, a szeretetet, átadni a jót, az emberséget, hogy holnaptól szebb és jobb legyen a világ. Ez legyen számunkra a végrendelet, a nagy testámentum, aminek betartására létezésünk kötelez.

GABI PAPÍR ÉS KÖNYVESBOLT AJÁNLATA

"Az én Hazám" - ezzel a konferálással hallhatják május 1-jétől reggelente fél 7 után három perccel a közismert, vagy a szűkebb környezetükben eddig is megbecsült személyiségek rövid, kétperces vallomását otthonról, gyermekkoráról, szülőhelyéről, tanyáról, faluról, városról, családról és nemzetről, szülőföldről, országról, hitről, hűségéről, a határok nélküli tágabb vidékekről vagy akár a nagyvilágról, ki hol érzi magát otthon, mit tart, mit vall hazájának... Közülük 123-at, az augusztus végéig elhangzottakat most írásban is megjelentettük.

A képek is beszélnek az albumban, Schäffer László fotói nem csupán illusztrációk, továbbgondolkodásra készítenek, ki-ki felismerheti bennük érzésvilágát.

KEDVES ÜLLŐIEK!

Ha kultúrával kapcsolatos közérdekű információja, közölnivalója vagy írásos emléke, rövid irodalmi műve van, küldje el nekünk és mi lapunkban közöljük.

Sárándi Tibor 0630-957-8637 vagy
tibor@ulloimecenas.hu

HIRDETÉS • FELHÍVÁS

TISZTELT VÁLLALKOZÓK!

Alapítványunk alkalmi gyermekfoglalkoztatást, időszakos- és vándorkiállításokat szervez, kulturális folyóiratot szerkeszt és ad ki, és jelentősek a klubhelyiségünk közüzemi díjai is. Ezeket egyelőre többnyire tagdíjainkból fedezzük.

Szeretnénk bővíteni mind az irodalmi, mind képzőművészeti tevékenységünket, hamarosan számos szakkört, és tanfolyamot indítunk, amelyre korhatár nélkül mindenki jelentkezhet.

Alapítványunk közhasznú szervezet, így a gazdasági társaság készpénzt, természetben vagy szolgáltatásként nyújtott adományt, a pozitív adóalapja 20%-ig a támogatás 100%-át leírhatja.

Így az adomány Önöknek anyagi terhet nem jelent, viszont számunkra **hatalmas segítség** terveink megvalósításához.

Kérjük, támogassa az Üllői Kultúráért Alapítványt!

Tel: N. Kékedi Ibolya 06-70-771-8782; Sárándi Tibor 16-30-987-4747

Számlaszám: 65100046-11310640

KÖSZÖNJÜK A TÁMOGATÁST!

Bana Attila

/Budapest - Silver Dragon Kft./

Rózsa Károly

/Budapest/

Tóth Andrea

/Budapest/

Vas István

/Üllő/

Virág Tímea

/Üllő/

Továbbra is köszönettel fogadunk minden felajánlást.

Az ÜLLŐI NYOMDA vállalja bármilyen típusú nyomtatványának elkészítését a grafikai **tervezéstől a kivitelezésig**, rövid határidőre, korrekt árákkal.

BÍZZA RÁNK MAGÁT ILLETVE CÉGÉT!

Boríték, levélpapír, szórólap, névjegykártya, könyv, prospektus, üzleti és más nyomdatermékek.

Gara György nyomdavezető • 06-20-364-9298
Üllő, Mező u. 81.

Készíttessen festményeket (portrét, tájképet, másolatot)!!!

Az Üllői Mecénás Művészeti Klub tagjai vállalják megrendelésre festmények, grafikák és akár gobelinek készítését is olcsón, rövid határidőre!

Kitűnő ajándék szeretteinek!!!!

Érdeklődni: Sárándi Tibor 06-30-987-4747

DEKORÁCIÓS FESTÉS

GYEREKSZOBÁK, KÜLTÉRI FALAK DEKORÁCIÓJA,
HÍRDETÉSEK FESTÉSE
Juhász László 06-20-534-4944

Gépkölcsönzés!

15 éve működő műszaki gépkölcsönzőmben 3 éve nem változó bérleti díjjal, csak 20 ezer Ft kaució letételével várom tisztelettel minden régi és új ügyfelemet.

Nyitva tartás: NON STOP

*Férjhez megy? Közeledik a nagy nap? Olcsó bérleti díjjal nagyon szép menyasszonyi és koszorúslányi ruhák kölcsönözhetőek.
Időpont egyeztetés szükséges!*

**Üllő, Pesti út 146. / a kanyarban/
Tel: 06-29- 320-672 06-70-771-8782**